

Europeiska Evangeliska Alliansens sociopolitiska arbetsmetod

(juni 2011)

HYPERLINK "<http://www.sea.nu/download.do?ug=Administrator&f=EEA+sociopolitiska+arbetsmetod.doc>"
<http://www.sea.nu/download.do?ug=Administrator&f=EEA+sociopolitiska+arbetsmetod.doc>

INLEDNING

Vi bekräftar att vi måste göra Guds kärlek synlig genom att ha omsorg för dem som är berövade rättvisa, värdighet, mat och bostad.

*Vi bekräftar att proklamerandet av Guds rike med rättvisa och fred kräver fördömande av all orättvisa och förtryck, såväl individuellt som strukturellt; vi kommer inte att rygga tillbaka inför detta profetiska vittnesbörd.
(Manilamanifestet, grundsats 8 och 9)*

*Vi erkänner att det är väldigt lätt att säga sig älska Bibeln utan att älska det liv som den talar om – det liv som innebär kostsam, praktisk lydnad till Gud genom Kristus. Men "inget anbefaller evangeliet mera uttrycksfullt än ett förvandlat liv, och inget ger det sådant vanrykte som motsägelser i ens personliga liv. Vi är ålagda att uppföra oss på ett sådant sätt som är värdigt Kristi evangelium, ja även att 'smycka' det genom att förhöja dess skönhet genom heliga liv".
(Kapstadsöverenskommelsens trosbekännelse, artikel 6-D)*

EEA stöder helhjärtat dessa tre försäkranden, och paragraferna 5 och 13 i Lausannedeklarationen om "Kristet socialt ansvar" och "Frihet och förföljelse" (se bilaga 1). EEA tror på att det inte finns någon rivalitet mellan evangelisation och socialt ansvar. Alla debatter i den frågan återspeglar en obiblisk dualism mellan kropp och själ, livet i den här världen och livet i himlen. Eftersom Jesus predikade och betjänade, är även vi kallade till att både förkunna och **vara** Goda Nyheter. Bara ord räcker inte till, och Jesu befallning "älska din nästa" har oerhörda sociopolitiska följder.

Att visa på Guds natur och värden är centralt i den kristna tron, där man pekar på Kristi kungarike på jorden och återspeglar Kristus konungen. Kristna människor är kallade att peka på Kristus genom handlingar som återspeglar Jesu djupa omsorg för hela personen (kropp, själ och ande) och för hela den mänskliga gemenskapen.

Att visa på Guds natur och vara Kristi ambassadörer är svåra uppgifter, ur en mänsklig synvinkel rentav omöjliga. Vi erkänner och medger därför vår

otillräcklighet att fullfölja dem, och vi räknar med och litar på att Kristi nåd och den Helige Andes kraft är tillräckliga. De är våra övernaturliga resurser.

Vi är kallade att utföra den här uppgiften inte bara som individuella kristna som är beroende av individuella insatser, utan som en kropp, eftersom Kristus själv har valt en synlig närvaro på jorden genom kyrkan. Det är genom denna synliga kropp som han fortsätter sitt verk av försoning, rättvisa och fred i den här världen idag.

PELARNA

EEA tror på att kristen sociopolitiskt engagemang bör vara djupt rotad i hela skriften, med särskilt fokus på vår Herre Jesu liv och tjänst. När vi ser noga på vår Herre som en förebild, finner vi fem pelare som EEA vill vila på.

När vi engagerar oss i sociopolitiskt engagemang har vi som syfte att uppfylla följande bibliska principer.

1 Att vara kristuslika

”Låt oss ha blicken fäst vid Jesus ... och hålla ut i det lopp vi har framför oss.” (Heb 12:2 och 12:1)

Eftersom den synlige Kristus är ”den osynlige Gudens avbild” (Kol 1:15), blir han vår högste förebild på livets alla områden och kallar oss att ”formas efter hans ons bild” (Rom 8:29). När vi befinner oss på den offentliga arenan, behöver vi särskilt ta efter Herren Jesus på följande sätt:

Hans totala beroende av Gud genom **bön**. Bön är avgörande eftersom Kristus möjliggörande genom bön ger värde till människors ansträngningar. ”Bli kvar i mig, så blir jag kvar i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv om den inte sitter kvar på vinstocken, kan inte heller ni göra det om ni inte är kvar i mig.” (Joh 15:4) Det är anmärkningsvärt att Jesus gick undan för att be varje gång det blev motigt (Luk 5:15–16). Vår förnyade vision och styrka kommer i första hand från en personlig relation med honom.

Hans kärlek, som var villkorlös och brett omfattande, utan någon diskriminering. Han älskade de utstötta och även sina fiender med den *agape*-kärlek som inte kräver att man har positiva känslor i förväg. Han älskade oavsett vad den kärleken gav för resultat; han tog alltid första steget och han kallar även oss att ta initiativet att älska: “Allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem. Det är vad lagen och profeterna säger.” (Matt 7:12, Den gyllene regeln)

Hans barmhärtighet och medlidande, då han inte lade nåden åt sidan och tog till vreden när han talade om moral eller relaterade till syndare. I alla sina

relationer, även vid tvister och meningsskiljaktigheter, återspeglade Jesus nåd och behandlade alla med värdighet. Jesus kallar sina efterföljare att göra detsamma: "Saliga de barmhärtinga, de skall möta barmhärtighet." (Matt 5:7) Nåd är ett av de mest särpräglade dragen i den kristna gemenskapen. Alla relationer med politiker bör vara ämnade att välsigna snarare än att "utnyttja" dem.

Hans rättvisa och hat mot synd, konflikt och förtryck. Genom korset avslöjar Gud både sin kärlek och sin rättvisa. Evangeliet är inte bara ett glatt budskap om kärlek, utan också om rättvisa (Jes 42:1, 4, 7, Luk 4:17–19) "Saliga de som hungrar och törstar efter rättfärdigheten", sade Jesus tydligt i en av saligprisningarna (Matt 5:6). Men biblisk rättfärdighet är mer än en privat och personlig fråga, den innefattar också social rättfärdighet, vilket också sägs upprepade gånger i lagen och hos profeterna: (Mika 6:8)

Hans renhet på livets alla områden, även när det gäller tungan. Det var kännetecknande för hans undervisning och uppförande att både tala sanning, ta avstånd från all lögn och allt förtal (Matt 5:34, 37), välsigna istället för att förbanna (Luk 6:28) och kraftigt avvisa alla former av korruption (Luk 3:14) och hyckleri (Matt 6:16–18, Matt 23:23–36). "Saliga de renhjärtade, de skall se Gud." (Matt 5:8)

Hans tjänarskap. Ända från födelsen till döden hade han en tjänares ande, och avvisade all form av mänsklig makt (Jes 42:1, Fil 2:7). Den enda gången som Jesus uttryckligen befallde "*lär av mig*", syftade han just på att ha "ett mildt och ödmjukt hjärta" (Matt 11:29). Detta var själva summeringen han gjorde av sin egen natur. Hans ledarskap och auktoritet kom från hans tjänarskap, inte från mänsklig styrka eller makt (Joh 13:15–16).

Hans mod går att se i att han lydte Guds vilja ända intill den slutliga konsekvensen: ett mod som gjorde att han kunde vägra att kompromissa när han frestades av Satan (Matt 4:1–11, Luk 23:36–39) och även möta döden i dess grymmaste form. Därav orden om att göra "mitt ansikte hårt som flinta" (Jes 50:7) och att han vände "sina steg mot Jerusalem" (Luk 9:51; Fil.2:8). Vi ser inte det minsta lilla tecken på feighet hos honom.

"Ni känner till [...] hur Jesus [...] blev smord av Gud med helig ande och kraft och hur han vandrade omkring och gjorde gott och botade [...]; Gud var med honom." (Apg 10:37–38) Vilken fantastisk sammanfattning!

Kristuslikhet under alla omständigheter är inte en valmöjlighet, utan ett måste: "Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort med er." (Joh 13:15) Jesu lärjungar måste visa samma kännetecken som sin mästare. Jesus är förebilden för alla människor och i livets alla skeden, oavsett kulturell kontext eller typ av tjänst: "Det är vad ni har kallats till [...] ett exempel för att ni skall följa i hans fotspår." (1 Pet 2:21)

2 Att alltid brinna för Kristi ära och för att lyfta fram evangeliet

"Jag har förhärligat dig här på jorden ..." (Joh 17:4)

"Så har jag överallt spritt evangeliet om Kristus, från Jerusalem åt alla håll, ända till Illyrien." (Rom 15:19)

På samma sätt som Jesus var angelägen om att ära Fadern, måste vi också först och främst vara motiverade att ära Kristus (Ef 1:12, 14). Vi bör vara "brinnande" för hans namns ära (1 Kor 10:31, Apg 22:3). Guds beslutsamhet och löfte beträffande hans sons kommande ära – "alla knän skall böjas [...] och alla tungor bekänna [...] Gud fadern till ära" (Fil 2:10–11) – måste också finnas hos oss. "Det högsta av alla missionsmotiv är varken lydnad till missionsbefallningen (även om den är viktig) och inte heller kärlek till syndare ... utan istället glöden – brinnande och passionerad glöd för Jesu Kristi ära." John Stott, *The Message of Romans*, The Bible speaks today series (IVP, Leicester, 1994), s 53 [egen översättning].

När vi fullföljer denna uppgift behöver vi:

Ödmjukhet. Om vi är medvetna om "bjälken i vårt eget öga" (Matt 7:3) hindras vi från att bli självtillräckliga, och blir helt beroende av den Helige Ande för att saker och ting ska bli möjliga för oss. Människor kan aldrig tala fullständigt och perfekt för Kristus, eftersom han övergår allas vårt förstånd. Kristna riskerar ibland att skada Kristi rykte och spridningen av det glada budskapet genom olämpliga politiska ord och handlingar.

Rena motiv. Vi kan upptäcka dolda själviska motiv även i kristen tjänst, som Paulus varnar för: "Alla tänker bara på sitt, ingen på Jesu Kristi sak." (Fil 2:21) Vår mest angelägna fråga när vi tjänar på den offentliga arenan måste vara Jesu Kristi "intressen" och inte att söka vår egen ära. Jesus sade om sin egen tjänst: "Den som talar av sig själv söker sin egen ära. Men den som söker hans ära som har sänt honom, han talar sanning" (Joh 7:18). Vi behöver be tillsammans med psalmisten "vem känner sina fel? Fria mig från synder jag inte vet om" (Ps 19:13).

Glädje. Det är den glädje som kommer från att vi gör Faderns verk och därmed förhärligar honom (Joh 17:4). Det är en glädje som inte beror på våra mänskliga segrar (resultat) utan på den fasta övertygelsen att Kristus är segraren och att han en dag ska regera över hela jorden (Fil. 2:9–11). Det är en glädje som befriar oss från stressen att få fram synliga resultat och från känslan av misslyckande när vi inte når våra mål. Denna glädje gör vår uppgift inte till en börda att bära utan till ett nöje att njuta av.

Vi är kallade att "ta väl vara på varje tillfälle" (Ef 5:16, Svenska Folkbibeln) på den offentliga arenan, och komma ihåg att bön är nödvändigt, så att "jag

förkunnar [evangeliet] så frimodigt som jag bör" (Ef 6:19–20).

3 Att vara förespråkare för andlig och social förvandling

"...Guds fläckfria barn mitt i ett ont och fördärvat släkte, där ni lyser som stjärnor på himlen när ni håller er till livets ord." (Fil 2:15)

"På samma sätt skall ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er fader i himlen." (Matt 5:16)

Vi är inte av världen, utan har sänts till världen (Joh 17:16, 18) med ett tydligt syfte: **"att vara salt och ljus"** (Matt 5:13–14). Salt förhindrar förruttnelse, ljus lyser upp och vägleder till sanningen. Social och andlig förvandling är det naturliga resultatet av att vi återspeglar Jesu natur på livets alla områden. Det var så de första kristna vållade "oro i hela världen" (Apg 17:6). Att vara kristuslik är en ytterst stark förvandlande kraft och blir det bästa vittnesbörd vi någonsin kan ge till världen. (Se Joh 13:34–35, Apg 4:13.)

EEA tror att det endast är Jesu återkomst som förebådar slutet på kampen mot det onda och gör det möjligt att upprätta ett perfekt samhälle. Emellertid är EEA övertygad om att Guds folk är kallade att vara salt och ljus och göra vad de kan för att stoppa förfall, synliggöra orättvisor och istället införa krydda och hopp i tillvaron.

Att lysa som stjärnor – vara världens ljus – förutsätter att vi syns. Jesus själv varnar oss för ett vanligt misstag: "...när man tänder en lampa sätter man den inte under sädesmåttet utan på hållaren, så att den lyser för alla i huset." (Matt 5:15) Vi kan inte gömma oss från vårt sociala och offentliga ansvar, för vår kallelse är inte att isolera oss i ett tryggt skyddsrum och bara längta efter Jerusalem, utan att frodas i Babylon.

För att uppnå detta behöver vi:

Bygga broar: odla relationer. Jesus var relationell (och det är också hela treenigheten). Han relaterade till alla sorters människor "i världen" och byggde starka relationer där nåd, kärlek, tillit och trohet var avgörande. Politiskt engagemang görs bäst ur ett relationsmässigt perspektiv.

Vara radikala och balanserade på samma gång. Det går att vara radikal utan att vara extremist. Jesus var radikal eftersom han gick på djupet – "ner till rötterna" – med varje person och situation, men han var ändå alltid en sinnebild av balans och självbehärskning.

Vara hoppets budbärare. Kristna på den offentliga arenan har inte alltid fört med sig hopp. Hoppet om evangeliet, ett hopp som inte är en utopi, är ett av de mest positiva och utmärkande bidrag vi kan ge i ett frustrerat – tomt – och frustrerande samhälle.

Vi är medvetna om att evangeliet inte bara är ett budskap om social förbättring, men de goda nyheterna om frälsning, förkroppsligad genom Jesus, har djupgående sociala följder. Jesus säger själv, genom att citera en av de profetiska sångerna i Jesaja: ”Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga. Han har sänt mig att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren.” (Luk 4:18–19)

Dessa citat från Jesus visar att vår kallelse att vara förespråkare för andlig och social förvandling har starka rötter även i Gamla Testamentet. I lagens och profeternas undervisning betonas omsorgen om fattiga och främlingar (3 Mos 19:9, 10, 13, 15 och 5 Mos 15:7–18, 24:17), och där finns ett stort engagemang i frågor om familjen och sociala relationer, hälsa, våld etc. Profeternas ständiga rop på rättvisa och fred, och deras uttalade protester mot förtryck och alla former av sociala försyndelser, påminner oss på samma sätt om de socialpolitiska aspekterna i hela Guds ord och verk i den här världen.

Vi bekänner därför att hela skriften är relevant för hela livet (se i bilaga 2 några exempel på de många områden i samhället där vi kan se denna relevans för evangeliet idag). Det fullständiga liv Jesus erbjuder (Joh 10:10) gäller inte bara vår framtid i himlen, utan också vårt nuvarande liv.

Historien visar att social förvandling genom kristet inflytande har varit verklighet i **det europeiska samhället** genom århundradena. Här följer bara några exempel – av flera hundra – på evangeliets förvandlande kraft: Johan Amos Comenius från 1600-talets Böhmen ändrade på sättet att undervisa barn. Elizabeth Fry från 1800-talets Storbritannien bidrog på ett avgörande sätt till att för alltid förändra sättet hur fångar behandlades i fångelserna. Josephine Butlers arbete, också i Storbritannien på 1800-talet, ledde till lagar som skyddade barn från sexuell exploatering och till rättigheter för människor i prostitution. Friedrich Wilhelm Raiffeisen från 1800-talets Tyskland, skapade kooperativa banker för tusentals fattiga bönder. Groen van Prinsterer i Holland kombinerade sin starka förtröstan på evangeliets sanning med en politisk karriär. Han var en av de ledande inom ”Réveil”-rörelsen i Västeuropa under 1800-talets senare hälft. Réveil-rörelsen hade mycket stor betydelse för bildandet av Evangeliska Alliansen i olika delar av Europa. Henri Dunant, välkänd som grundaren av Röda korset, var också generalsekreterare för Evangeliska Alliansen i Schweiz. Ett anmärkningsvärt fall är William Wilberforce (1759–1833) som lyckades få slaveriet avskaffat i England. Alla har de gett oss

utmärkta exempel på den potential en kristen kan ha på den politiska arenan.

EEA tackar Gud för de oräkneliga kristna politiker, myndighetspersoner, journalister, lärare, lobbyister, kampanjmakare, företagare, läkare och andra som försöker följa i deras fotspår idag.

4 Att säga "nej" när det behövs: plats för och behov av meningsskiljaktigheter och tvister

"Om inte [Gud räddar oss], skall du veta att vi ändå aldrig kommer att dyrka dina gudar eller tillbe den gyllene staty som du har rest." (Dan 3:18)

När vi försöker vara kristuslika i samhället, kommer det att uppstå situationer där vi behöver sätta gränser och säga nej. I sådana fall är tvister och konfrontationer inte ett val utan ett måste. Därför behöver vi hantera politiska skillnader och meningsskiljaktigheter på ett särskilt kristuslikt sätt. Från skriften lär vi oss att:

Tvister är **inte fel i sig**. Jesus och apostlarna ryggade inte för att gå in i tvister när det gällde viktiga trosfrågor. Matteus 15:1–20 är ett exempel, Galaterbrevet 2:11–21 ett annat. Samtidigt finns det risker med tvister. Fel sorts tvist är ett dåligt vittnesbörd för världen: "Titta hur de där kristna hatar varandra!"

Tvister är **oundvikliga** när kristna engagerar sig politiskt. Vi kan inte skilja på tro och politik, som en del anser, men de går inte särskilt bra ihop vilket historien ger många exempel på. Inte alla tvister utkämpades enbart med ord. Om Kristus är vår första lojalitet, kommer konfrontation förr eller senare att äga rum: *"Tänk efter själva om det är rätt inför Gud att lyda er mer än honom."* (Apg 4:19)

Relationsaspekten är nödvändig för att hantera tvister på det socialpolitiska området. Om jag inte håller med en motståndare, bör jag försöka upprätta (eller återupprätta) en relation med honom/henne, så att jag kan se den fråga vi inte är överens om ur hans/hennes perspektiv. Kristi kärlek, nåd och ödmjukhet bör vara avgörande i alla relationer med meningssmotståndare.

Använd ett **måttligt språk** och undvik personangrepp på dem vi inte håller med. Gud är "sen till vrede" och det måste vi också vara. Vid de tillfällen när Jesus var invecklad i tvister, var hans syfte inte att besegra en motståndare utan att dra sig nära och nå fram till sin nästa. Övertalning och övertygande är mycket bättre verktyg än att aggressivt försvara sina argument. (Se Paulus i Apg 17:2, 18:4, 26:28, 28:23.)

I alla tvister kallar Jesus oss att vara **fredsstiftare**. Att mäkla fred är faktiskt en del av hans lärjungars grundläggande identitet: "Saliga de som håller fred, de

skall kallas Guds söner.” (Matt 5:9) Vi ska sikta på att mäkla fred i alla situationer och relationer ”så långt det är möjligt och kommer an på oss” (Rom 12:18).

Det som står spel vid en tvist är **inte våra personliga synsätt** utan vår uppgift att **försvara och befästa evangeliet och föra det framåt** (Fil 1:7, 12, 17).

Slutresultatet måste vara trohet mot Kristus. Det är lätt att tänka att det som gör oss arga också är kränkande för honom, och att våra tvister därmed blir trohetsproblem för oss.

Kristi kallelse att förkunna och leva ut evangeliet, stå emot orättvisor och kämpa för frihet kan medföra motstånd och förföljelser av alla möjliga slag. Den lidande kyrkan är inte en relik från det förgångna, utan en verklighet idag, även i många länder med förbindelse eller koppling till EEA. Uppenbarelsboken 12 och 13 visar hur onda ideologier och ogudaktiga politiska krafter reser sig för att förtrycka kyrkan, men också hur *”våra bröder... har besegrat honom [den onde] genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord. De älskade inte sitt liv mer än att de kunde gå i döden.”* (Upp 12:10-11)

5 Skriftens vishet som grund

”Jag skickar er som får in bland vargar. Var därför kloka som ormar och oskyldiga som duvor.” (Matt 10:16)

Jesu undervisning var full av vishet för det vardagliga livet. Hela hans liv återspeglade den vishet som kommer från ”gudsfruktan” (Ord 1:7). När han sände de tolv ut i ”världen”, gav han dem vissa praktiska instruktioner (Matt 10) som är oss till hjälp när vi också ”sänds ut” till den offentliga arenan.

Hans råd att vi ska vara *”kloka som ormar och oskyldiga som duvor”* kan tillämpas på följande områden:

Sanning och professionalism. Kristna människor grundar sina politiska övertygelser och syften på biblisk sanning, och är noga med att inte använda skriften för att bara bekräfta förutfattade politiska idéer. Kristna bör grunda sina politiska handlingar på politisk sanning, och inte bara tro på rykten eller ta genvägar i sin bevakning och analys. EEA förväntar sig inte att politiker lyssnar för att den representerar miljontals enskilda och tusentals kyrkor. Den förväntar sig att andra lyssnar när den har något relevant att bidra med till den politiska debatten och när dessa idéer presenteras professionellt.

Politiskt oberoende. Jesus var politisk, men höll sig borta från politiska strukturer: ”Mitt rike är inte av denna världen”, klargjorde han tydligt (Joh 18:36). Han försökte aldrig påverka kejsarens eller Pilatus politik. Han avvisade aktivt en politisk karriär: ”Jesus, som förstod att de tänkte tvinga honom med sig för att

göra honom till kung, drog sig undan till berget igen, i ensamhet” (Joh 6:14-15). Kristi angelägenheter överskrider etiketterna ”vänster” och ”höger”. Inget politiskt parti är någonsin ofelbart. Enskilda kristna kan gå med i politiska partier och borde kanske också göra det, för att påverka positivt inom dem. EEA tror emellertid på att kyrkor och evangeliska allianser bör vara oberoende av partipolitik och styre, fullfölja ett bibliskt och konstitutionellt ansvar att delta i den demokratiska processen, och sträva efter att övertyga samhället om att Guds värderingar är de bästa för alla.

Stöd från kyrkan. Oberoende innebär dock inte individualism (vilket också fastställs i inledningen till denna text). Vi tror fast på **partnerskap** som nyckelvärdering när vi *”står fasta i en och samma anda”* och *”sida vid sida kämpar för tron på evangeliet”* (Fil 1:27). Kyrkan har ett rejält och positivt bidrag att ge till politiken (det handlar inte bara om vad den inte ska göra) genom att undervisa, främja försoning och bedja. Det är kyrkans uppgift att också stödja och fostra sina medlemmar när de är engagerade i sociopolitiskt arbete. Framför allt bör kyrkan inte bara predika enhet utan också förkroppsliga den. Kyrkans enhet är av avgörande vikt för att fullfölja vår uppgift. (Joh 17:21, 1 Joh 4:12).

Ansvar. Att som kristna gå in på den offentliga arenan är en svår kallelse. En politiskt mångsidig ansvarsgrupp är ett användbart skydd. EEA:s sociopolitiska team är ansvarigt inför generalsekreteraren och därmed alla EEA:s medlemmar. Deras arbete styrs också av EEA:s team för godkännande av offentliga principer, vars medlemskap godkänns av EEA:s generalförsamling.

00000000000000000000000000000000

2 bilagor följer.

BILAGA 1

Lausannedeklarationen paragraf 5 “Vi hävdar att Gud är alla människors både skapare och domare. Vi bör därför dela Guds angelägenhet att rättvisa och försoning ska råda i hela det mänskliga samhället och att människor ska befrias från varje slag av förtryck. Eftersom människan är skapad till Guds avbild har

hon en inneboende värdighet, oberoende av ras, religion, hudfärg, kultur, klass, kön eller ålder. Alla människor bör därför respekteras och tjänas, inte exploateras. Vi bekänner både våra försummelse och att vi ibland har betraktat evangelisation och socialt ansvar som oförenliga med varandra. Fastän försoning mellan människor inte är detsamma som försoning med Gud, social handling inte detsamma som evangelisation och politisk frigörelse inte detsamma som frälsning, så erkänner vi dock att både evangelisation och socialt och politiskt engagemang tillhör vår kristna plikt. Båda är nödvändiga uttryck för vår kärlek till nästan och vår lydnad för Jesus Kristus. Budskapet om frälsning innesluter också ett budskap om dom över varje slag av alienation, förtryck och diskriminering. Vi bör således inte vara rädda för att fördöma det som är ont och orättvist, varhelst detta existerar. När människor tar emot Kristus blir de födda på nytt in i hans rike, och måste då söka att inte bara i sina egna liv uttrycka dess rättfärdighet utan också utbreda den mitt i en orättfärdig värld. Den frälsning vi gör anspråk på bör förvandla oss ifråga om hela vårt personliga och sociala ansvar. Tron utan gärningar är död.” (Apg 17:26, 31; 1 Mos 18:25; Jes. 1:17; Ps 45:7; 1 Mos 1:26-27; Jak 3:9; 3 Mos 19:18; Luk 6:27, 35; Jak 2:14–26; Joh 3:3, 5; Matt 5:20; 6:33; 2 Kor 3:18; Jak 2:20)

Paragraf 13 ”Det är Guds vilja att varje regering ska arbeta för fred, rättvisa och frihet och utveckla samhällen, i vilka den kristna församlingen kan lyda Gud, tjäna Herren Kristus och predika evangelium utan hinder. Vi beder därför för nationernas ledare och uppmanar dem att garantera tanke och samvetsfrihet och frihet för alla att praktisera och förkunna sin religion i enlighet med Guds vilja och som det uttrycks i den universella deklARATIONEN om de mänskliga rättigheterna. Vi uttrycker vår djupa oro för alla som har blivit orättvist fängslade och särskilt för våra trossyskon som får lida på grund av sitt vittnesbörd om Herren Jesus. Vi lovar att bedja och verka för deras frihet. På samma gång vägrar vi att låta oss skrämmas av deras öde. Med Guds hjälp vill vi försöka att stå emot orättvisor och förbli evangeliet trogna, vad det än må kosta oss. Vi glömm inte att Jesus har förutsagt att förföljelse är oundviklig.” (1 Tim 1:1–4; Apg 4:19, 5:29; Kol 3:24; Heb 13:1–3; Luk 4:18; Gal 5:11, 6:12; Matt 5:10–12; Joh 15:18–21)

BILAGA 2 “Överallt dit där det kristna evangeliet har gått och triumferat har det i sitt kölvatten fört med sig en ny omsorg om utbildning, en ny vilja att lyssna på olikänkande, nya principer för opartiskhet inom rättskipningen, ett nytt sätt att förvalta naturen och miljön, nya attityder till äktenskap och sex, en ny respekt för kvinnor och barn, samt en ny barmhärtig föresats att hjälpa de fattiga, bota de sjuka, rehabilitera fångar och ta hand om de gamla och döende. Dessa nya värden uttrycks dessutom, allt eftersom det kristna inflytandet växer, inte bara i filantropisk verksamhet utan också i human lagstiftning.” John Stott, *I believe in preaching*, (London: Hodder och Stoughton, 1982), s 166 [egen översättning].